

כלפי הבטה זו, [שהיא] שהבטה זו
אהבתו אליה פמיר, משים
שהיא בת ייחידה בין ששה בנים,
ולכל אותו ששת הבנים חלק
לهم חלקים ואוצרות ומוננות,
וליה לא חלק, ואין לה רשות
כלום, ועל כל זה הוא משגיח
בָה בחשוכה ואהבה יותר מזו
הכל.

באהבה שלו הוא קורא לה בת.
לא הספיק לו זה, וקרא לה
אחות. לא הספיק לו זה, קרא לה
אם בשם אמו. לא הספיק לו זה,
קרא לה בשמו, שפטות והחכמה
מאין תמצא, חכמה ודי. ועל כן
העולם העליון אומרת לה,
המעט קחף את איש, שבל
אהבתו נמשכה לך אליך ועל זה,
בשעושע ואהבה האם אל הבטה.
מה היא מшибה? لكن ישוב
עפך הלילה. בכל מקום לבן היא
שבועה. ישוב, מה זה ישוב?
אלא שביבה בכל מקום היא
תקון הנזקנה לזכור להכנסה בה
צior של כל הקאותיות. וזהו
ישוב, יש כ"ב. יש זהה העולים
העליון, כ"ב סוד הסוד של
התורה, נקודה טמירה
شمתחזרורים אליך כ"ב אותן.
וזהו ישכ"ב. יש - הרים הפה,
שפטות (משל) לניהול אהבי
יש. כ"ב - נקודה עלינו
שמכניתה כל כ"ב אותן,
הטוד של כל התורה. וזהו ישוב.
לא כחוב ישוב עפך יעקב, אלא
ישוב עפך, אותו הטמיר שראי
להתעורר אליך, וכל
בהתעוררות של אותם [שלם]
doneim, והפל בוחוב באהבה.

ויבא יעקב מן השדה עבר.
ויבא יעקב - זו תפארת הקדושה, מאותה השדה שלוקחת את כל הברכות, שפטות בו אשר ברכו
ה'. בערב, ומה בערב? אלא בערב שפטות (בראשית כד) ויצא יצחק לשדה, ובזמן
שהתעורר יצחק אביו לשדה והוא ולקח אותו, שהרי יצחק לא מתמן

בעלה דעתך עלאה יעקב איה. לאו וכי, אלא מיאובטא
דאבא פרדר, לאו איה, אלא לגבי ברפא דנא, (דאי) דהאי
בת, רחימיו דיליה לגבה פרדר, בגין דאייה בת ייחידה בין
שית בנים, ולכל אינון שית בנים, פליג לוון חולקין ונובזון
ימתן, ולה לא פלייג, ולית לה ירotta בלום, ועל כל דא,
אייה אשגח בה בתיאובטא ורחימיו יתר מפלא.

ברחימיו דיליה גרא לה בת, לא ספיקליה דא, וקרו לה אחות,
לא ספיקליה דא, קרא לה בשמייה, דכתיב, (איוב כח) ותחכמה מעין
תפצא, חכמה ודי. ועל דא, עלמא עלאה אמרת לגבה,
המעט קחף את איש, דכל רחימיו דיליה את משך לך לנוף
ועל דא. בשעשועה ורחימיו אימא לגבי ברפא.

מה אתיابت איה, (בראשית ל) لكن ישוב עפך הלילה. בכל
אמר, לבן, שבועה איה. ישוב, מהו ישוב. אלא
שכיבה בכל אמר תקונא דנווקבא לגבי דכורא, לאעלא בה
איירא דאתון כלו, ודא איהו ישוב, י"ש כ"ב. י"ש דא
איירא עלמא עלאה, (ס"א כ"ב ר"א) רזא דאויריתא נקודה
טמירה, דהחר לגביה כ"ב אתון, ודא הוא ישוב, י"ש
עלמא דatty, דכתיב, (משל ח) להנחיל אהבי יש. כ"ב
נקודה עלאה דאטיל כל כ"ב אתון. רזא דכל אויריתא. ודא
הוא טמירה דאתחו לאתערא לגביה, וככלא באחערו דאיןון
(רכלו) דודאים, וככלא כתיב ברחימיו.

(בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב. ויבא יעקב, דא
תפארת קדישא, מההוא שדה דנקיט כל ברכאן, דכתיב ביה
(בראשית כז) אשר ברכו יי. בערב, אמאי בערב, אלא בערב,
דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשדה לפנות ערבות.
בזמנא דאתער יצחק אבוי לגבי הא שדה, ונקיית ליה, דהא
יצחק לא אתער לגבי הא שדה, ביןון דאסטלך יעקב מטהן